

се рѣшилъ да напусне и Абаджилакътъ. Въ слѣдствие на това си рѣшеніе, той отишълъ въ Букурещъ въ 1817 години съ цѣль: за да се учи Еллянскія изикъ при тогавашнія тамешенъ Еллянски Учитель Вардаллаха. Спорядъ както впрочемъ самъ ми е разказвалъ, той е былъ по него время много бѣденъ и за да може да се прихрани, той е былъ принуденъ да учи дѣцата на нѣкои Гърци и Българи като домашенъ учитель. —

Въ Букурещъ той проживѣлъ до 3 години и се е училъ Еллинскія изикъ, но въ 1820—1821 години, во время на Гржд. възстанія, или — на Грждк. Завѣра въ Влашко, при тогавашнія Влашки Князь Ипсиланти: покойнія Петръ Хаджи Беровъ е избѣгалъ отъ Букурещъ заедно съ други тамошни Гърци и Българи и е отишълъ въ Брашовъ. Тамъ впрочемъ е былъ тоже въ най затруднително положеніе откъмъ прехраната си; но за негово благополучіе, той се е запозналъ съ единъ тамошень Българинъ, родомъ отъ Сливенъ, Антоня Ивановичъ, който го призвалъ да учи дѣцата му Грждки, и — като родолюбивъ Българинъ, той го насърчилъ да състави и съ негово издивеніе да нанечята извѣстія на всички Българи неговъ Букваръ подъ названіето: „Рыбянъ Букваръ“, нанечатанъ въ 1824 година въ Брашовъ. Тоя Букваръ принесе въ свое время, и въ продолженіе-то на 10—15 години, най голѣмъ ползж на едвамъ възраждающа се Българска письменность: както и на учащитѣ се Българчета, у които възбуди най голѣматж ревность да се учять.

Въ 1826 година Антонъ Ивановичъ се рѣшилъ прати синъ си въ Мюнхенъ да се учи, и — заедно ипратилъ и покойнія Петра хаджи Беровъ и като и като надзирателъ на сина си; покойнія като Мюнхенъ, рѣшилъ се да изучи медицинатж. І средствата му за живѣанье были много оскѣдни, оскѣдни, што — като си варилъ самъ бобъ: то охнута . . .). Спорядъ това, той се присѣднини дъ съ ученикъ родомъ отъ Янина Ивана Янули.

съставили, и нанечятали на Грждки два м